

Hoofdstuk 1

Ik steek direct van wal en ruk de figuurlijke pleister eraf: ‘Edwin, we moeten even praten.’

De man die aan het kroegtafeltje tegenover me zit, laat zijn hoofd in zijn handen zakken. Ik zie nu pas dat er wat grijze haren tussen zijn zwarte, wat uitdunnende haarbos zit. Nog een extra reden dat dit niks kan worden. Of ben ik dan te hard?

‘Nee, niet weer!’ mompelt hij tegen het tafelblad.

‘Het spijt me, maar ik dacht dat jij het ook wel aanvoelde. Dat dit niet echt iets ging worden.’

Hij slaat met zijn vuist op tafel en kijkt naar me op. Ik deins geschrokken achteruit en door het tafelblad vast te grijpen, weet ik nog net te voorkomen dat ik niet met stoel en al achterover val. Ik kijk om me heen en zie dat Reeva en Aernout vanaf een tafeltje verderop naar ons kijken met een gealarmeerde uitdrukking op hun gezicht. Sinds een scharrel me letterlijk moeilijk kon loslaten na een soortgelijke mededeling, plan ik dit soort afspraakjes in onze stamkroeg, waar mijn vrienden een oogje in het zeil houden en kunnen ingrijpen als het uit de hand loopt.

Maar het is in dit geval niet nodig, want Edwin schrikt, aan zijn grote ogen te zien, zelf van zijn reactie. ‘Sorry, sorry,’ roept hij me-teen. ‘Ik reageer nogal heftig op slecht nieuws. Ik werk eraan met mijn therapeut. Maar het is al de derde keer in een jaar dat iemand me dumpst.’

Ik weet niet hoe ik hierop moet reageren. Natuurlijk vind ik het heel sneu, maar uit medelijden met iemand verder gaan, lijkt me voor niemand een goede oplossing. Dus ik haal mijn schouders op en kijk hem meewarig aan.

Hij lijkt even te wachten tot ik iets zeg: ‘Weet je, zeg maar niets. Want als je ook nog gaat vertellen dat het echt niet aan

mij ligt, maar aan jou, dan is de vernedering compleet.’ Dan hang ik mezelf aan de hoogste boom, hoor ik hem denken.

Voor ik het goed en wel doorheb, staat hij op, gooit een briefje van twintig op tafel en steekt zijn hand op ter afscheid. Ik kijk hem na terwijl hij zijn weg vindt naar de uitgang en via de zware houten deur naar buiten verdwijnt. Hij heeft niet meer omgekeken. Opgelucht haal ik adem. Dit is niet een van de leukste gesprekken en het went nooit. Zat er maar iemand tussen bij wie ik nooit op dit punt kom. Ik stop het twintigje in mijn zak en voel me wat hoerig doordat het veel te veel geld is voor het halve biertje dat hij heeft gedronken. Maar ik kan er wel wat biertjes voor mijn rug-dekkers voor halen en dat doe ik dan ook. Met drie verschillende speciale biertjes loop ik behoedzaam naar het tafeltje van Reeva en Aernout. Hoewel we hier heel vaak komen, hebben we geen vast tafeltje. We houden van afwisseling en de eigenaar heeft ook liever niet dat we iets opeisen. Behalve dan lekkere biertjes.

‘Zo, die droop snel af. Is het een record?’ vraagt Aernout.

‘Net niet, denk ik,’ zegt Reeva terwijl ze op haar Hello Kitty horloge kijkt.

‘Maar wel in het aantal woorden dat je nodig had zeker?’ vraagt Aernout aan mij.

Ik zet de biertjes in het midden van de tafel en zeg: ‘Nou, ik heb wel twee hele zinnen gesproken.’

Ik ga naast Reeva zitten en wijs naar de biertjes: ‘Jullie mogen eerst kiezen.’ Het glas dat overblijft zet ik aan mijn mond en na een flinke slok zet ik het glas iets te hard op tafel neer en zucht.

Reeva wrijft over mijn rug en vraagt zacht: ‘Gaat het wel?’

‘Ja, natuurlijk. Het was mijn keus. Hier zat echt geen toekomst in en dan is het niet eerlijk hem aan het lijntje te houden.’ Ik zie twee begrijpend knikkende mensen. ‘Maar ik vind het wel

jammer dat er niet een keer eentje blijft hangen Het is altijd weer zo'n gedoe.'

'Dat snap ik,' zegt Reeva.' Dat willen we uiteindelijk allemaal.' Aernout knikt met een dromerige blik in zijn ogen.

Ik pak mijn telefoon en scroll door mijn apps naar de datingapp die ik de laatste jaren vaak gebruik. Terwijl ik door diverse foto's swipe, neem ik af en toe een slokje bier. Ik zie eigenlijk niets wat me bevalt en op een of andere manier smaakt het biertje me ook niet echt. Ik stap zo wel over op wijn, is mijn eerste gedachte.

Aernout kucht en ik kijk op naar hem. Het is natuurlijk niet echt sociaal om in gezelschap zo in mijn telefoon op te gaan, maar daar hebben we alle drie wel een handje van, dus ik ben benieuwd wat hij wil zeggen.

'Het is maar een suggestie hoor, maar misschien is die app niet de juiste manier om een leuke vent te vinden. Ik denk dat je in het echte leven wat beter om je heen moet kijken,' zegt hij steeds zachter pratend met zijn blik op iets anders dan op mij gericht.

'Hoe bedoel je?' vraag ik.

'Nou ja, ik denk dat de meeste succesvolle stellen elkaar op andere manieren...